

SPOOKSCHIP

A sepia-toned illustration of a man in a sailor's uniform standing on a ship's deck, looking out at another ship on the water. The man has a mustache and is wearing a dark jacket with white stripes on the cuffs and a cap. The background shows a large sailing ship with its mast and rigging on the water.

Petra Louise Muris

Geschreven en geïllustreerd door
PetraLouise Muris
Spookschip Kinderboek vanaf 8 jaar
© File- Reg international B.V.Hilversum
Licentie: JPA Vroegop. Delft.

Bladzij	Hoofdstuk
3	1 Een ouderwets roestig schip.
7	2 Met z'n tweeën op het schip.
10	3 Ben Bubbel.
16	4 Een geestverschijning.
18	5 De jongens gaan vissen.
21	6 Bijna een aanvaring.
24	7 Een vlot van vermolmd hout.
27	8 Het vlot moet af.
30	9 Op het vlot in de woeste zee.
34	10 'Willen jullie nog gered worden?'
38	11 De kustwacht.
41	12 De foto's.

HOOFDSTUK 1 EEN OUDERWETS ROESTIG SCHIP.

Ben Pronk loopt op het strand langs de zee.
Hij tuurt naar de golven die woest over elkaar heen spoelen. In de verte varen schepen.
Wat zou hij graag eens op zo'n schip willen varen.
Hij besluit naar de haven te gaan om de vele boten te bekijken.

Na een lange bustocht is hij eindelijk bij de haven.
Er liggen tientallen schepen te wachten op hun lading. Ben bekijkt ze stuk voor stuk. Het ene vindt hij nog mooier dan de andere.
Er loopt een man voorbij. Ben vraagt voor zijn neus weg: 'werkt u op zo'n groot schip?'
De man kijkt hem aan maar loopt snel door zonder iets te zeggen.
'Een domme vraag,' denkt Ben: 'die man loopt hier natuurlijk niet voor niets.'
Hij loopt verder en ontdekt tussen de grote schepen een klein ouderwets roestig schip. Hij blijft staan en bekijkt het schip. Het is een ouderwetse vissersboot met een grote pijp bovenop.
'Waarschijnlijk vaart het op kolen, het lijkt mij een stoomboot,' denkt Ben.
Hij schrikt als zijn gedachten verstoord worden door een zware stem. De man van daarnet staat op het dek. Hij ziet Ben naar de boot staren en herkent de jongen. 'Vind jij dit zo'n mooie boot, zou je ook willen vissen?' vraagt hij.
Ben knikt ja.
'Kom aan boord,' zegt de man.
'Ik moet met mijn beide benen op de wal blijven van mijn vader!' roept Ben.

‘Die merkt er toch niets van, kom nou joh!’ De man schreeuwt boven een sloopshoorn uit.

‘Nee meneer, dank u wel, tot ziens!’

Als Ben zich omdraait om terug te lopen roept de man: ‘we liggen hier nog twee dagen!’

Ben loopt naar huis, voor de deur staat zijn vriend Cor Vrolijk te wachten. ‘Voetballen Ben?’

‘Oke zo meteen, ik wil eerst mijn vader vragen of ik aan boord van dat kleine schip mag dat in de haven ligt.’ Ben holt de portiektrap op draait de deur van het slot en rent naar binnen.

Zijn vader zit achter zijn computer. Hij kijkt op als Ben hem vraagt of hij aan boord mag gaan.

‘Je weet hoe ik erover denk jongen, sommige schepen zijn gevaarlijk voor knullen van jouw leeftijd.’

‘Maar pa, het is een klein vissersbootje, geen tanker!’

Zijn vader geeft hem geen aandacht meer en surft verder op het internet.

Ben loopt teleurgesteld naar beneden. Cor stuitert zijn voetbal: ‘en, mag je?’

‘Ik mag niet,’ mummelt Ben: ‘hij vind boten gevaarlijk sinds hij op een tanker een ongeluk heeft gehad.’

De twee lopen naar een veld in de buurt en voetballen enkele minuten.

Cor heeft geen zin meer om te voetballen, hij vraagt: ‘waarom wil jij zo graag op die boot kijken? Waar ligt die boot precies, ik wil hem zien. Zullen wij naar de haven gaan? Wij kunnen daarna langs de visafslag, misschien krijgen wij een haring van mijn moeder.’

Ben knikt ja, hij lust graag haring.

Beide jongens wandelen naar de haven. Zij lopen langs de grote aangemeerde zeeschepen.

‘Hij lag toch hier?’ twijfelt Ben: ‘wat gek, ik weet zeker dat hij hier lag.’ De jongens lopen nog langs andere aangemeerde schepen, ook daar ligt het kleine schip niet tussen. ‘Misschien weet men in het zeemanshuis iets van de boot. Ik weet zeker dat hij pas over twee dagen zou uitvaren,’ weet Ben te vertellen.

Zij stappen het zeemanshuis binnen.

Er zitten een paar schippers rond een tafel, zij leggen een kaartje. Ben loopt op hen af, hij vraagt: ‘mag ik wat vragen? Weten jullie iets van dat kleine schip wat tussen het rode schip en dat groene schip lag?’

‘Namen jongen, de namen van die schepen!’

Ben denkt na: ‘ik geloofde de Goliath en de Zeevaarder, hoe heette die kleine boot nou ook alweer. Wacht eens, ik geloof dat hij de ‘Seacurse’ heet.’

Eén van de schippers zegt: ‘Zeevloek’ leuke naam zeg, nee hier heeft geen Seacurse gelegen, misschien staat hij in het schippersboek. Ik ben hier de wachtsman.’ Hij registreert nog steeds de schepen in zijn boek’ maar officieel moeten de schepen worden aangemeld bij de havenmeester. ‘Een klein schip hè? Gaat het om een treiler een kotter of een logger?’ Hij kijkt in het boek waar alle aangemeerde schepen in vermeld staan.

‘Nee jongen, die andere schepen staan hier wel in. ‘De Goliath’ ligt hier een week en dat andere schip ‘de Zeevaarder’ ligt hier anderhalve week.

Dat is gek, er worden daar alleen grote schepen aangemeerd.’

‘Misschien wist hij dat hij verkeerd lag en ligt hij nu elders. In ieder geval heeft hij zich niet gemeld. Het spijt mij jongens.’
De jongens worden naar buiten gestuurd.

‘Wil jij al naar huis of zullen wij om de haven lopen?’ vraagt Ben. ‘Mij best, laten wij dan eerst langs mijn moeder gaan.’

De twee wandelen naar de visafslag waar Cor’s moeder werkt.

Zij is blij als haar zoon en zijn vriend even langs komen. Zij geeft de jongens een haring en stuurt ze daarna naar buiten.

‘Lekker hè? smakt Cor. ‘Zeker,’ zegt Ben.

Zij moeten een brug over om aan de andere kant van de haven te komen.

Ben ontdekt het schip aan de overkant. Het ligt uit het zicht door grote stapels zeecontainers.

‘Daar ligt de Seacurse!’

Het lijkt Cor een leuk idee om samen het ouderwetse schip te verkennen. Er ligt een loopplank en beiden zijn het er over eens dat het schip nauwelijks gevaar oplevert. Zij besluiten aan boord te gaan al ziet het schip er niet onderhouden uit. Het ziet er hier en daar roestig en mossig uit.

Er kleven schelpen en mosselen vlak bij het roestige anker en scheuren sieren het vissersschip.

HOOFDSTUK 2 MET Z'N TWEEEN OP HET SCHIP.

Zij zijn nauwelijks aan boord als de boot plots van de kade wegvaart. De jongens kijken geschrokken om zich heen. Niemand had de trossen losgemaakt en niemand had de loopplank weggehaald.

Er loopt geen bemanning op het dek.

'Zullen wij van de boot springen?' jammert Ben, die spijt heeft dat zij aan boord zijn gegaan. Hij ziet zijn vader al boos voor zich.

'Ik durf niet... hier ligt denk ik, rommel op de bodem van de haven. Ik zou daar niet graag in verstrikt willen raken, je kunt hier verdrinken,' piept Cor met een benepen stemmetje.

Het schip vaart de haven uit en belandt in een mum

van tijd in een dikke mist.

'Nu wij hier toch zijn, kunnen wij net zo goed met de bemanning kennis maken,' vindt Cor.

Zij gaan een deur door en lopen een trapje af.

Benedendeks is het vochtig koud, het stinkt muf.

Er lijkt geen bemanning te zijn.

Er rollen tonnen en er schuiven kratten kris kras over de vloer. De houten wanden zien er verrot en beschimmeld uit. Er hangt een

portret van de kapitein en er hangt een zeekaart.

Door de deining van de golven klingelt de scheepsbel en kraakt het schip in zijn voegen.

‘Hallo, is hier iemand? Wij willen naar de haven terug,’ gillen de jongens. Zij krijgen geen

antwoord. ‘Ze zitten natuurlijk in de stuurhut. Kom Cor, we kijken daar,’ oppert Ben. De twee hollen naar de stuurhut, deze blijkt verlaten.

‘Laten wij in het ruim kijken of de machinekamer,’ zegt hij.

Als zij beneden komen vinden zij het ruim leeg, op kratten, tonnen en netten na. Er is geen mens te zien. In de ketelruimte is ook niemand.

De stoomturbine is koud en de stookketel blijkt leeg.

‘Hoe kan dit schip varen? Vaart het misschien op kernenergie?’ Ben kijkt in het rond.

Cor speurt naar een energiebron. ‘Welnee, dan zou daar iets van te zien zijn, ik bedoel een ander soort ding...uh een reactor of zo? Waar is iedereen!

Wie bestuurt dit schip?’ Zij rennen naar het dek en horen daar duidelijk een scheepsmotor. Er komt geen zwarte rook uit de enorme pijp.

‘Joh, het vaart natuurlijk op diesel, laten we nog eens dit schip doorzoeken. Misschien heeft de boot een andere machinekamer en zit de uitlaat ergens anders.’

Ondertussen loopt Ben langs de achterstevan.

Hij ziet nergens een andere uitlaat dan de pijp bovenop het schip.

Cor kijkt langs de wanden of daar een uitlaatpijp aan vastzit.

‘Ik begrijp hier niks van, laten wij nog eens beneden kijken. Wij hebben vast een deur gemist.’

Het stel wandelt op het dek en gaan daarna weer naar beneden.

Na het schip grondig onderzocht te hebben, komen zij tot de conclusie dat zij alleen op het schip zijn.

Ben krijgt een paniekaanval, hij begint te krijsen.

Cor probeert hem te troosten maar dat helpt niet.

‘We zoeken gewoon een radio, de boordcomputer een schotel of een radar. Iedereen is tegenwoordig toch verplicht een radar te hebben?’ Ben jammert:

‘ik was daarnet in de stuurhut daar was een stuurrad niks anders, en boven de hut heb ik geen radar of schotel gezien. Hij haalt zijn mobieltje uit zijn jaszak en toetst zijn vaders nummer in. Hij mompelt: ‘wat zal hij kwaad zijn als hij hoort dat we ergens op zee drijven. Hè jakkes, ik heb geen bereik.’ Hij kijkt naar de streepjes die het bereik van zijn telefoon aangeven. Er is geen streepje te zien alleen het antennetje. ‘Misschien ligt er een sateliettelefoon, dan bellen we daar wel mee.’ Hij loopt naar de stuurhut en trekt Cor met zich mee.

In de stuurhut ligt een kompas, de naald ontbreekt.

Er is geen radio aan boord noch een sateliettelefoon er is ook geen radar. Ben beeft van de spanning.

Hij neemt het stuurrad in zijn trillende handen en commandeert: ‘Cor, ga naar buiten, er hangt een dikke mist. Straks krijgen we misschien een aanvaring. Kijk of jij door de mist kan zien.

Even later komt Cor teruglopen hij huilt: ‘ik zie niks door de mist, we zijn verloren, we gaan dood!’

HOOFDSTUK 3 BEN BUBBEL.

Nu is het Ben die Cor troost. 'Jij bent in ieder geval niet alleen. Laten wij beneden kijken of er kolen naast de stookketel liggen, dan kunnen wij de stoomturbine op gang krijgen.'

'Weet jij dan hoe die werkt, ik wist niet dat jij er verstand van had.' Cor kijkt weer hoopvol.

'Nee Cor we leven niet meer in het stoomtijdperk, maar... wie niet waagt die niet wint.'

De twee lopen naar de ketelruimte. Helaas ligt er geen brandstof. 'Zullen we de kapiteinshut slopen? Daar is genoeg hout om de ketel te stoken,' oppert Ben.

Als zij in de kapiteinshut de planken van de wanden halen blijken die zwaar vermolmd te zijn. Het portret van de kapitein valt op de grond, het glazen ruitje breekt en verscheidende foto's vallen uit de lijst.

Cor raapt ze op ziet een foto van een nog ouder stoomschip. 'Kijk,' zegt hij: 'die kapitein heeft eerder een stoomschip gehad. Ons schip is wel verroest maar veel mooier. Ik denk ook dat dit schip groter is dan het stoombootje op de foto.'

Hij stopt alle foto's in een plastic hoesje in zijn zak.

'Ben...Ben Bubbel!'

'Hoorde je dat?' Ben kijkt geschrokken naar de plek waar hij een stem gehoord had. Hij ziet niemand.

'Heb jij die stem ook gehoord, Cor?'

'Wat? Stem?' Cor kijkt hem schaapachtig aan.

'Nee dus,' concludeert Ben: 'toch ben ik er zeker van, dat iemand hier Ben Bubbel zei.'

Cor lacht: 'ha, ha Ben Bubbel, wat een idiote naam. Misschien heb je wel Klaas Belleblaas gehoord, die spookt hier op dit schip. Ik heb hem net nog voorbij zien dweilen.' 'Ach jij, ik weet zeker dat iemand mijn naam riep. Tja alleen Bubbel klopt niet. Misschien is het mijn bijnaam.'

‘Dat zal ik toch niet voor je hopen,’ giechelt Cor, hij tikt Ben op zijn hoofd. ‘Het kan zijn,’ zegt hij met een serieus gezicht: ‘dat jij in de zee gaat bellen blazen. Dan komt boze Klaas, het oude spook die jouw hoofd onder water drukt.’

‘Doe eens normaal, joh!’

‘Jij kunt ook niks hebben!’

‘Jij vergeet dat wij midden op zee drijven, heb jij soms vergeten dat wij bezig waren het hout te verzamelen. Het ligt wel in mijn bedoeling dat ik thuis kom en niet dood ga midden op zee.’

Ben sloopt verder. Cor helpt hem het vermolmde hout in tonnen te doen en naar het dek te slepen.

‘Blijf van mij af!’ schreeuwt Ben opeens.

‘Wat... ik doe niks. Ik sta hier zo.’ Cor staat niet achter Ben maar bij de uitgang van de kapiteinshut. Ben blikt omhoog, hij ontdekt geen spin of een ander eng beest. ‘Misschien vloog er een houtspaander tegen je hoofd,’ zegt Cor. Ben gaat verder. Dan draait hij ineens om. Verschrikt kijkt hij Cor aan. ‘Iemand tikt aldor tegen mijn hoofd.’

Hij rent in paniek de hut uit. Cor haalt zijn schouders op. Hij haalt nog wat planken van de muur.

Hij heeft nergens last van. De stukken hout zet hij rechttop in de tonnen en roept: ‘kom je nog helpen sjouwen? Of moet ik soms alles alleen doen!’

Hij krijgt geen antwoord.

‘Hé angsthaas waar zit je. Moet ik soms alles alleen naar de machinekamer brengen?’ Cor sleept ton voor ton over de scheepsvloer naar de ketelruimte. Als alles daar netjes staat, gaat hij op zoek naar zijn vriend. Hij ontdekt hem in de stuurhut.

‘Hé halvezool, waar zat je nou. Ik heb alles in mijn uppie moeten versjouwen!’

Ben heeft grote angstogen, hij geloofde nooit in spoken maar sinds vandaag is zijn mening veranderd. Cor klopt hem troostend op zijn schouder.

‘Rustig maar jongen. Ik heb het hout al in de ketelruimte gezet, wij kunnen stoken.’

‘Ik ga hier niet weg, ik wil niet naar beneden, ik blijf hier zitten!’ jammert Ben.

‘Ja zeg, je denkt toch niet dat ik je slaafje ben?’

Jij gaat mee en daarmee uit. Ben jij mal!’

Ben loopt mokkend achter Cor aan.

‘Als alles meezit krijgen we straks genoeg power om naar de haven te varen. Zeg Ben, heb jij een aansteker bij je?’

‘Nee, ik rook niet en heb dus ook geen aansteker.’

‘Grutten nog aan toe, heb ik voor niks al dat hout van de muur gesloopt. Moet je mijn vingers zien die zitten vol krassen en wondjes. Ik heb zelfs geen nagels meer waarmee ik mijn rug kan krabben.’

Ben schreeuwt boos: ‘ook al zouden wij de motor aan de praat krijgen, weten we niet welke kant we opmoeten. Wij vinden de haven nooit zonder kompas. Trouwens Cor, ik hoor nog steeds een motor en het schip trilt ervan. Cor hoort niks en voelt alleen de golven die het schip doen deinen. Zij lopen weer naar de stuurhut en komen tot de conclusie dat zij geen eten nog drinken aan boord hebben.

Cor wordt hysterisch en jammert: ‘als w. wij niet door een tanker overvaren worden verhongerend w. wij wel, ik heb dorst,’ stottert hij, terwijl hij zijn emotie probeert te bedwingen.

Hij staat op en zegt: 'ik weet niet of je meegaat maar ik ga iets te drinken zoeken en misschien wat te eten.'

'Der' is toch niks, dit is een spookschip. Ik ben bang Cor. Straks komt die spookschipper weer om mij te pesten!

'Wat ben je toch een eikel, er bestaan geen spoken. Trouwens, heb jij geen dorst?'

Ben sjokt weer achter Cor aan. Beneden in de boot staan tonnen en kratten.

'Jouw beurt om je nagels te breken, ze moeten open.' Ben morrelt aan de houten deksels.

'Ik krijg de deksels niet van de tonnen. Wacht ik trek een deurkruk uit de deur en beuk daarmee het deksel in.'

'Je bent toch niet zo dom als dat jij eruit ziet,' lacht Cor.

Als de eerste ton open is ontdekken zij dat er vis in zit, bedorven vis. Het ruim stinkt zo verschrikkelijk dat de jongens naar het dek vluchten.

'Alles zal wel verrot zijn, zeg, lagen beneden geen netten?'

Cor holt het trapje af en komt even later met een visnet boven. 'Wij gaan ons eigen visje vangen en eten hem rauw. We moeten toch eten niet waar?' Hij kijkt tevreden.

Na een tijd het visnet in het water te hebben laten drijven haalt hij het omhoog. Er zitten twee vissen in vast. Cor haalt ze eruit en neemt ze mee naar de stuurhut. 'Eten Ben,' roept hij opgetogen. Ben ziet dat de vissen bewegen en gilt: 'ik niet hoor, ik eet geen levend voer, ik ben geen zeehond!'

'Ik eet 'm ook niet levend.' Cor pakt zijn sleutel en snijdt met de baardkant zijn vis in stukken.

‘Moet ik de jouwe ook doen?’

‘Nee zielig! Gooi hem terug man!’ Ben staat op en gooit zijn vis overboord.

‘Dan heb je straks maar honger, de mijne krijg je niet.’ Cor eet de vis en gaat daarna opzoek naar drinken.

Ben zit in de stuurhut, hij heeft spijt dat hij niet meegelopen is. Hij is doodsbang.

Hij schrikt geweldig als er heel hard op het raam gebonsd wordt.

‘Hé ouwe zeepiraat, ik heb drank gevonden!

Waarom heb je de deur dicht gedaan? Hou ‘m effies open joh!’

Ben houdt de deur open zodat Cor een vat naar binnen kan rollen.

‘Wat zit erin? Ik moet geen sterke drank hoor. Is dat rum of zo?’

‘Jij bent geen avonturier Ben, ik drink wel.’

Omdat hij geen beker heeft schept hij met zijn handen het vocht uit het vat. Hij neemt een slok...

‘Grr, bah! Nou ja, een paar slokkies. Pff vreselijk zeg, ik heb liever cola, jakkes!’

Ben krijgt een lachbui, hij heeft moeite te stoppen.

Cor kijkt serieus en zegt: ‘jij’... hebt straks honger en dorst.’

De avond begint. De jongens krijgen slaap van verveling en het deinen op de golven.

Ze liggen languit op de vloer van de stuurhut.

Cor grinnikt dat hij tipsy is van de rum en misselijk is van de vis, opeens ligt hij te snurken.

Ben moet erom lachen. Hij wil zich net omdraaien als hij opnieuw een tik op zijn hoofd voelt.

HOOFDSTUK 4 EEN GEESTVERSCHIJNING.

'Ben..., Ben Bubbel, jij luie niksnut! Jij zal harder moeten werken, ik wil mijn ruim vol vis, denk aan jouw arme moeder!' Als Ben goed en wel beseft dat hij een spook heeft gezien is het al te laat om nog te

gaan gillen. Het spook is plots weg en Cor ligt diep te slapen. Hij knijpt zijn ogen dicht om niets meer te kunnen zien. Hij probeert hardnekkig zijn best te doen om in slaap te komen. Het lukt niet. Nu heeft hij alle tijd om te piekeren. Hij piekert over de woorden die hij zojuist gehoord heeft. Hij besluit om zo vroeg mogelijk te gaan vissen omdat hij hoopt dan geen last te hebben van het spook.

Ben wordt wakker geschud door Cor. 'Er is geloof ik storm opkomst!'

'Hoe laat is het, ik heb nog zo'n slaap,' geeuwt Ben. Hij is zijn goede voornemen vergeten. Geeuwend gaat hij rechtop staan en kijkt door de voorruit van de stuurhut. Meteen neemt hij het stuurrad in beide handen.

‘O jee, het gaat stormen, moet je die golven zien, zij worden hoe langer hoe hoger!’ schreeuwt Ben in paniek.

‘Dat zei ik toch al, wat moeten we zonder motor beginnen,’ stelt Cor vast.

Ben krijgt onverwacht een fikse duw waardoor hij op de vloer valt.

‘Je hebt geen zeebenen Ben,’ lacht Cor.

‘Ik vind dit niet leuk meer, ik word geslagen en nu word ik omver geduwd.’ Cor wil hem net weer gaan uitlachen als zij duidelijk de scheepsmotor horen.

Het stuurrad draait vanzelf.

De boot vaart als vanzelf door de storm.

‘Goed zo,’ horen zij plotseling. De jongens staren beiden naar de plaats waar het stuurrad draait.

Zij zien niemand. Dan zegt een stem:

‘Ben Bubbel jij deugt voor niets! Als het weer is opgeknapt, hang jij de netten uit. Mijn ruim moet vol vis, eerder ga jij niet aan wal moedersjongen!’

Nu heeft Cor het ook gehoord. Hij troont Ben mee naar de ketelruimte. Vol ongeloof roept hij: ‘die spookkapitein bestuurt zelf zijn schip en de stoomturbine draait op volle toeren, ik droom.’

Beide jongens staan aan de grond genageld van verbazing als zij in de ketelruimte staan.

De ketel is koud en de stoomturbine functioneert niet, er wordt geen motor mee aangedreven. Toch horen zij een motor op de plaats waar de stoomturbine staat.

‘We zitten op een spookschip, ik wil even wakker worden,’ mompelt Cor en laat het over zich komen.

‘Nou ik’ zit goed gebakken, hij denkt dat ik Ben Bubbel ben, wie dat ook mag zijn,’ jammert Ben.

HOOFDSTUK 5 DE JONGENS GAAN VISSSEN.

‘Er zit maar één ding op Ben, we gaan het ruim vullen met vis. Eerder mogen wij niet naar de haven terug. Laten wij meteen de netten gaan controleren. Misschien zijn ze kapot en moeten ze geboet worden.’

‘En wie gaat dat doen?’ vraagt Ben geeuwend.

‘We doen het samen, we doen alles samen.

Jij maakt je te gemakkelijk van alles af, Ben.’

Cor heeft de neiging Ben te vertellen dat hij een grote overeenkomst vertoont met Ben Bubbel.

Hij neemt plaats op een ton en inspecteert de visnetten op gaten. Hij stuurt Ben eropuit om reparatiemateriaal te vinden om de netten te boeten. Die zoekt overal in het ruim, uiteindelijk vindt hij het. Cor legt uit hoe het boeten in zijn werk gaat en doet het een paar keer voor. Maar Ben is onhandig, hij wordt boos en smijt alles in een hoek. Cor wordt witheet van ergernis en schreeuwt: ‘wil jij soms niet naar huis? Kom zitten joh, doe is beter je best!’ Ben gaat zitten en probeert het opnieuw. Algauw liggen de netten weer als een prop in een hoek van het scheepsruim.

‘Wat ben jij toch een kluns, moet ik nou alles alleen doen?’

Cor is uren zoet met het uitvouwen van de netten en het repareren van de gaten terwijl zijn vriend niets anders doet dan kijken. Uiteindelijk valt Ben in slaap. Als hij wakker wordt ligt hij alleen in het donkere ruim waar de netten zijn weggehaald. Hij zoekt in het duister naar de deur maar die blijkt op slot. In paniek bonst hij op de deur en schreeuwt dat hij eruit wil.

Boven is Cor druk in de weer, want hij wil haring eten. Het is avond als de netten eindelijk uithangen. De storm is gaan liggen en het schip vaart nu rustig verder. Na een tijd controleert Cor of er al vis in de netten zit. Hij haalt een net op en juicht.

Al die tijd heeft hij Ben niet gemist. Hij wil hem nu wakker maken en vertellen dat hij een net vol vis heeft. Hij rent naar het ruim en doet de deur open. Meteen krijgt hij een stomp van Ben. ‘Waarom heb jij mij opgesloten?’ schreeuwt hij boos. ‘Nou moe, er zit helemaal geen’ slot op deze deur,’ zegt Cor en toont hem de deurkruk: ‘alleen deze hendel.’ Hij grijpt naar zijn neus want die doet flink zeer. Nu gaat hijzelf in het ruim staan en gooit de deur met een smak dicht. Even later komt hij weer het ruim uit. ‘De deur klemt niet, hij gaat soepel open en dicht. Ik begrijp jou niet.’ Ben probeert de deur nu zelf. Er mankeert niets aan. De deur sluit makkelijk en gaat ook weer soepel open. Zuchtend loopt hij achter Cor het dek op. Op het dek ligt een net dat vol vis is. ‘Wat nu,’ zucht Cor: ‘hoe houden wij die vis goed. Ik zie hier geen vriesinstallatie. De vissen moeten ook gekaakt en schoongemaakt worden. Ik heb hier geen verstand van hoor! Ik zie mij niet met mijn sleutel die vissen bewerken.’

Ben staat bedremmeld te kijken. Cor grijpt het net met beide handen vast: 'help me even de vis in de zee terug te kieperen. We houden een paar om op te eten.'

'Vroeger pekelden de vissers hun vis,' weet Ben te vertellen: 'er werd zout met water vermengd en dat goten zij over de vissen in de tonnen. Heb jij ergens zout zien liggen? Hebben wij alle tonnen open gemaakt?'

'Mm, dat bekijken we morgen wel, het is nu te donker. Eerst moeten alle netten binnengehaald worden en de vissen vrijgelaten.

Alle vissen en gevangen krabben kieperen zij in het zeewater terug op enkele haringen na. Cor maakt wat vissen klaar voor hun maaltijd. 'Nu ga je wel eten joh, ik heb de haringen niet voor niets schoongemaakt. Je lijkt wel een baby, jij kunt niet eens je eigen maaltijd klaarmaken.'

Het begint te sneeuwen. Witte vlokken vallen op het dek.

Cor trekt Ben het ruim in. 'Tonnen, er moeten tonnen naar het dek, we moeten de sneeuw opvangen dan hebben wij straks drinkwater.'

'Maar sneeuw is toch vies? Daar zitten een heleboel enge beestjes in die je niet kunt zien, alleen met een microscoop. Zij kunnen je ziek maken.'

'Stel je niet aan Ben, we kunnen toch geen alcohol drinken? Water is het belangrijkste wat een mens nodig heeft om te overleven.'

'We moeten eigenlijk de sneeuw koken, daarna kunnen wij het pas drinken,' jammert Ben.

Hij is bang dat hij diarree krijgt en daardoor naar het ziekenhuis zal moeten. Hij is bang voor dokters, banger dan voor spoken.

HOOFDSTUK 6 BIJNA EEN AANVARING

'We hebben geen vuur, we moeten drinken,' zegt Cor: 'zeewater kan niet, want daar wordt je echt ziek van of nog erger.' Hij ergert zich aan Ben omdat hij niet wil vaderen over een even oude jongen. Toch laat hij het niet merken. Hij haalt droge netten uit het ruim en sleept ze naar de stuurhut. 'We slapen omstebeurt op deze netten. Jij eerst!' commandeert Cor.

's Morgens is het opgehouden te sneeuwen. Zij rollen de tonnen naar de kapiteinshut. Daar drinken zij van de gesmolten sneeuw. Het duurt niet lang of de jongens krijgen buikpijn van de rauwe vis en de gesmolten sneeuw. 'Het is hier wel afzien op deze boot,' jammert Ben: 'ik had nog zo gezegd dat we de sneeuw moesten koken. Wij zijn geen oermensen die er misschien wel' tegen konden. Oef, wat heb ik een pijn in mijn buik.'

'Sst, hoor je dat?'

'Wat zeg je? Och ik heb pijn in mijn buik!'

'Stil nou, klaagmuur!'

'Wat hoor je dan?'

'Ik hoor een rollend geluid. Ik hoor geloof ik... een schip.'

De twee hollen naar het dek, zij springen en schreeuwen naar het voorbij komende tankerschip. 'Hellup, help ons, we zitten op een spookschip! Wij willen naar de haven terug, we willen naar huis!' De tanker vaart voorbij. Omdat de tanker dicht langs de vissersboot vaart, spoelen woeste golven over het dek.

De boot helt over. De jongens glijden bijna de zee in. Cor klemt zich vast aan de reling en Ben houdt zijn voeten vast.

Na een tijdje deint de boot niet meer zo heftig waardoor Cor overeind kan krabbelen.

‘Dat was schrikken zeg!’

‘Daar komt er nog één, o nee, wij varen in hun vaarroute. Die tanker overvaart ons straks,’ gilt Ben. Hij rent naar het stuurrad en keert de boot.

‘Tuut, tuut’ klinkt er heel hard aan bakboord.

Weer spoelen hoge golven over het dek. Cor is voorbereid, hij klemt zich goed vast.

Op de tanker schreeuwen mannen: ‘zijn jullie gek geworden! Wat doen jullie hier!’

Cor kan hen geen ongelijk geven.

Hij komt enthousiast de stuurhut binnen rennen: ‘geweldig Ben, je hebt ons leven gered!’

Ben staat te bibberen achter het stuurrad, hij is geschrokken van de enorme tanker. ‘Zij hadden toch ook uit kunnen wijken? Zij hebben toch radar aan boord? Zij hadden ons toch van tevoren kunnen zien?’ ‘Ze dachten waarschijnlijk dat wij dat wel zouden doen. Dit schip is klein en wendbaar,’ zegt Cor, niet wetend dat hun spookschip niet zichtbaar is op de radar.

Dan krijgt Ben weer een tik tegen zijn hoofd.

Cor ziet Ben’s haar omhoog zwiepen. ‘Goed zo Ben Bubbel!’ horen zij. Ben kijkt boos achterom: ‘sla mij niet aldoor tegen mijn hoofd, ik ben, Ben Bubbel helemaal niet! Waarom spook je eigenlijk op dit schip?’ Het is even stil dan zegt een stem: ‘ik ben ontzettend stom geweest, Bubbel. Al goed, dat neemt niet weg dat jij een ontzettende luie donder bent. Jij kunt jezelf niet eens een scheepsknecht noemen. Neem een voorbeeld aan Jacob Vrolijk.

Nu krijgt Cor een tik. 'Hij bedoelt mij,' zegt hij geschrokken: 'ik heet Cor Vrolijk hoor!' 'Ha, ha, lacht de stem: 'ik weet heus wel wie ik voor mij heb.'

'Mijn overgrootvader heette geloof ik zo,' twijfelt Cor. 'Ja, u bent een spook,' gilt Ben: 'u leeft in het verleden. Het is nu 2008 hoor! Ik heet geen Ben Bubbel ik heet Ben Pronk, ik zit trouwens nog op school. Ik wil later arts worden, geen visser. Mijn vader weet niet eens dat ik op dit schip ben.' Hij krijgt geen antwoord, het blijft stil.

Cor kijkt naar de uitgestrekte zee: 'blijf jij hier Ben, jij kunt dit schip besturen. Ik ga nog wat vissen. Dan hebben we straks verse vis.'

Ben staat achter het stuurrad. Hij ziet geen tankers en schreeuwt naar zijn vriend dat hij een manier weet om thuis te komen.

Cor komt de stuurhut binnen, hij is benieuwd wat zijn vriend bedacht heeft.

'Wij gaan met de reddingsloep naar de haven terug,' oppert Ben.

'Sloep? Hier is geen sloep. Hier is geen enkel klein bootje waarmee wij weg kunnen komen.' Cor kijkt Ben verbijstert aan en denkt dat er misschien toch een bootje is. 'Weet jij dan waar die is?'

'Nee, is er dan geen?'

Cor gaat zoeken en komt even later terug met de mededeling dat zij alleen in een ton kunnen ontvluchten. Hij loopt weer terug naar het dek.

Ondertussen peinst Ben zich suf.

Hij wil een manier bedenken om van het spookschip af te komen. Dan krijgt hij opeens een idee.

'Cor, kom eens hier! Ik weet al wat, wij bouwen een vlot!'

HOOFDSTUK 7 EEN VLOT VAN VERMOLMD HOUT.

Cor is nieuwsgierig naar het idee van Ben. Hij laat zich informeren over het te bouwen vlot.

‘Ik weet het niet hoor Ben. Volgens mij zijn alle planken van dit schip verrot.’

‘Wie niet waagt... die niet wint, we gaan het gewoon uitproberen,’ oppert Ben: ‘neem jij nu maar eens het stuurrad over, ik ga beneden kijken.’

‘Weet jij dat nou wel zeker? Jij bent toch bang voor het spook? Jij wilt toch niet alleen het ruim in? Zal ik met je meegaan?’

‘Nee Cor, ik ga proberen een vlot te bouwen. Let jij nu maar op de zeeschepen. Roep me als jij mij nodig hebt.’

Ben loopt een trapje af. Hij voelt zich al meteen onbehaaglijk. Het lijkt net of hij aldoor bespiedt wordt. Zenuwachtig kijkt hij in het rond naar te gebruiken materiaal. Hij wordt hoe langer hoe angstiger. Het liefst wil hij terug naar het dek hollen, maar hij komt tot bezinning.

‘Ik moet naar de ketelruimte,’ denkt hij: ‘daar liggen de planken uit de kapiteinshut.’

In de ketelruimte naast de stookketel staan grote tonnen met stukken hout erin.

Hij sjouwt vliegensvlug enkele tonnen het dek op.

‘Spijkers, ik moet ergens spijkers vinden en gereedschap.’ Weer gaat hij op zoek.

Op een donkere plek in het ruim vindt hij een houten gereedschapskist. Er liggen grote ijzeren nagels in.

‘Spijkers gevonden!’ Hij denkt dat hij er nu is en ziet in zijn verbeelding het vlot voor zich.

‘Ahum,’ hoort hij onverwachts achter zich: ‘wat gaat Bubbeltje uitvreten?’ Ben wordt lijkbleek en voelt zijn nekharen omhoog rijzen.

‘Wel alle zeepalingen, jij brengt mij niets anders dan ergernis, lamprei!’ Ben wil het ruim uit maar de kapitein versperd hem zijn weg. ‘Laat mij er langs, ik ben Ben Bubbel niet. Wij willen naar huis!’

Hij verzamelt al zijn moed en met gesloten ogen loopt hij dwars door het spook heen. In paniek gilt hij: ‘Cor, Cor, de gereedschapskist staat nog in het ruim. Ik durf er niet meer naartoe.’

Cor komt langzaam op hem af sjokken. ‘Bang?’ Hij ziet het angstige gezicht van zijn vriend en zegt: ‘laat mij maar. Ga jij naar de stuurhut.’ Ben is blij dat hij nu niet meer terug hoeft.

Cor gaat het ruim in en pakt de gereedschapskist. Net als hij naar boven wil, staat de spookkapitein voor hem.

‘Wat doen jullie met mijn mooie schip, garnaal? Wat voor een plan voeren jullie in je schild? Zeg op Jacob!’

Cor staat eerst nog met zijn mond vol tanden maar al snel weet hij iets te zeggen. ‘Opzij!’

Het spook deinst opzij. ‘Waar hebben jullie dat prachtige hout voor nodig?’

‘Prachtig? Misschien was dat zo’n tachtig of negentig jaar geleden zo. Het is zwaar verrot man. Hier komen wij nooit mee terug, denk ik. Maar Ben gaat het proberen. Wij gaan een vlot bouwen waarmee wij naar de haven terug peddelen.’

De spookkapitein barst in lachen uit: ‘doen jullie nou geen onbenullige dingen. Ik ben heus de slechtste niet, ik breng jullie wel thuis.’

De kapitein is verdwenen en Cor zet de gereedschapskist op het dek neer. ‘Jouw beurt!’ roept hij naar Ben.

Ben komt enthousiast het dek op hollen, hij heeft echt zin om een vlot te bouwen.

Cor loopt naar de stuurhut en roept: 'doe je best Ben. Ik wil gauw naar de kust. Ik ben blij als ik van dit schip af ben. Al komen wij op het strand van Honolulu aan of op het Scheveningse strand voor mijn part.'

Het is een getimmer en gekleun van jewelste op het dek. Als dan eindelijk het vlot klaar is keurt Cor het vlot botweg af. 'Te gevaarlijk en hiervoor heb je beter hout nodig.' Hij breekt stukken van het hout af. Ben is snel geïrriteerd en snauwt dat hij het maar zelf moet doen. Hij weet natuurlijk best dat Cor gelijk heeft omdat de golven het hout kunnen stukslaan. Vol goede moed begint hij opnieuw.

Na verloop van tijd is het vlot af. Cor vindt dat het vlot geprobeerd moet worden. Hij vindt een touw en bind die aan het vlot vast. Het andere eind bindt hij aan de mast. Met vereende krachten gooien zij het vlot overboord. Het helt en zinkt langzaam. 'Ophalen Ben, het blijft niet drijven!' Met grote moeite trekken zij het vlot terug op het dek. Het hout is kletsnat geworden. Het vlot weegt nu veel zwaarder. Ben is teleurgesteld, hij had gehoopt dat het vlot zou blijven drijven.

'Krabbenbijters! Wie heeft jullie toestemming gegeven om mijn boot te vernietigen?' Het spook komt nu dreigend op hen af. De jongens gillen en rennen de stuurhut in, daar verstoppen zij zichzelf onder een net. Na een poos durven zij er pas onderuit te komen. 'We zullen toch een solide vlot moeten hebben, ik zie mezelf niet maanden op dit schip blijven,' fluistert Cor.

HOOFDSTUK 8 HET VLOT MOET AF.

Nadat het een uur rustig is besluiten de jongens naar het vlot op het dek te gaan kijken. Het vlot ziet er niet uit. Grote stukken hout zijn spontaan van het vlot geslagen. Nu pas is te zien hoe slecht het hout er aan toe is. Cor haalt de planken die nog te gebruiken zijn voorzichtig los. 'We beginnen samen opnieuw,' zegt hij: 'dit keer gebruiken wij lege tonnen aan de onderkant om meer drijfkracht te krijgen.'

De jongens gaan dit keer samen naar het ruim om mooie tonnen uit te zoeken. Binnen een mum van tijd staat het spook weer voor hun neus.

'Ben Bubbel het is nu' afgelopen! Jij vieze lamprei, jij zoute panharing! Ik ga je nu het brakke zeewater insmijten!' Ben krijgt een harde duw en valt met zijn hoofd hard tegen de ijzeren zijwand van het schip. Als tegenreactie gooit Cor krijsend van alles wat hij tegenkomt naar het briesende spook.

Ben staat verward op. 'Gaat het Ben?' Cor slaat bezorgd zijn arm om Ben zijn schouders.

Ben zegt doodsbang met een trillende stem: 'heb je dat gehoord?' Hij wil mij overboord gooien. Ik ben bang dat het hem lukt. Wat is eigenlijk een lamprei?' Cor begint te schaterlachen: 'dat ben jij zo te horen! Nee gekheid, een lamprei is een soort vis of slang. Het is eigenlijk meer een soort grote worm die zich vasthecht aan een visselijf. Het is een parasiet die de vis langzaam opeet.'

'Echt waar?'

'Weet ik veel, ik heb het eens ergens gelezen. Je moet meehelpen deze tonnen naar boven te slepen.'

De jongens slepen de tonnen naar het dek en zetten deze naast het vlot neer. 'Hoe maken wij die tonnen vast?' vraagt Cor zich af: 'zullen wij ze vast spijkeren?'

'Ik vind dat wij de tonnen tegen het vlot moeten binden, hebben we touw genoeg?'

'Ik denk het niet. Misschien kunnen wij netten gebruiken. We nemen die uit de stuurhut. Kom Ben, loop mee.' De twee halen de netten uit de stuurhut en spreiden die op het dek.

'Zo, zo gaan wij eindelijk eens haring vissen, Bubbeltje?' De jongens kijken op en zien de

spookkapitein heel duidelijk.

'Ja, wij moeten eerst de netten nakijken daarna hangen wij ze meteen uit,' liegt Cor.

'En waarvoor zijn die tonnen?' vraagt het spook.

'Zout om de haring te pekelen,' zegt Ben.

'Zo mag ik het horen, aan het werk mannen!'

‘Ja kapitein,’ zegt Ben.

De kapitein verdwijnt in het niets.

‘Zo, die is opgelost,’ grinnikt Ben zenuwachtig.

Hij is bang dat hij plots weer tevoorschijn komt.

Opeens begint het hard te regenen, in de verte klinkt gedonder. De jongens worden kleddernat maar dat weerhoud hen niet om door te zetten.

Cor bindt het net rond de tonnen terwijl de golven over het dek spoelen. Als hij het visnet goed en wel met het touw samentrekt, scheurt het en de tonnen rollen tegen de reling. ‘Jammer, maar goed dat het niet midden op zee is gebeurd.’ Cor probeert het opnieuw maar dan met een ander visnet.

Het lukt weer niet, ook dit visnet blijkt te zijn vergaan.

‘Goeie grutten,’ moppert Cor: ‘ik ben bang dat als wij gaan spijkeren die tonnen loskomen. Dan zijn we echt de klos midden op zee, wij verdrinken dan geheel.’

Dan oppert Ben: ‘wat denk je ervan als wij touw en spijkers gebruiken?’

Cor houdt het touw in zijn handen, het is niet veel.

‘We proberen het gewoon, haal die deksels los.

Die spijkers wil ik vanonder naar boven timmeren.’

Cor gaat aan het werk. Na een tijd zijn de tonnen onder het vlot bevestigd. Nu is het vlot af. Er zit zelfs een mast aan. ‘Probeer jij ‘m is los te sjoeren,’ vraagt hij: ‘want we hebben geen touw genoeg.’

Ben trekt zo hard hij kan aan het vlot.

‘Het blijft aan elkaar vast zitten, gelukkig,’ zucht Cor.

Ben trekt nog een keer aan het vlot. ‘Gaan wij hem nu te water laten?’

‘Nee, we wachten beter weer af. Moet je die hoge golven zien. Ik denk dat het weer nog slechter zal worden. Het onweer zal hier wel over trekken.’

Zij wankelen naar de stuurhut.

HOOFDSTUK 9 OP HET VLOT MIDDEN OP ZEE.

Het blijft urenlang slecht weer. Bliksemschichten en enorme donderklappen volgen elkaar steeds sneller op. Cor is bang dat de bliksem in de boot zal slaan, hij maakt zich zo klein mogelijk in een hoek van de stuurhut. Ben staat achter het stuurrad.

‘Hebben we dit niet, dan hebben we dat wel,’ zucht hij.

‘Wat zeg je, wat bedoel jij eigenlijk?’

‘Ik bedoel, is het niet het spook waar wij last van hebben dan is het, het onweer wel.’

‘Tja leuk is anders,’ zucht Cor: ‘hopelijk knapt het weer gauw op, dan kunnen we weg. Ik moet er niet aan denken dat wij hier nog een nacht moeten doorbrengen. Heb jij trouwens honger?’

‘Ik niet, ik ben veel te zenuwachtig. Ik krijg geen hap door mijn keel.’

‘Ik ook niet,’ jammert Cor. Hij heeft het nog niet gezegd of het spook staat tussen hen in. ‘Geen honger? Of hadden de heren geen zin om de netten uit te hangen?’ Er zoeft opeens een plank naar Cor zijn hoofd. Het spook is nu echt razend, woedend draait hij het stuurrad rond zodat het schip slagzij maakt. De golven bereiken de stuurhut en het vlot schuift tegen de reling. Het scheelt niet veel of het wordt vanzelf te water gelaten. ‘Kom Ben!’

schreeuwt Cor: ‘we gaan nu van dit schip af, kom schiet op!’ De twee wankelen naar het vlot. Rondom hen slaat de bliksem in. Ondertussen smijt het spook met alles wat maar los op het dek te vinden is. Cor schreeuwt zenuwachtig: ‘kiep ‘m in het water, vlug!’

Omdat dit vlot groter is dan de vorige lijkt de tewaterlating veel te lang te duren.

Eindelijk ligt het vlot in de woeste zee. Het blijft drijven. De jongens springen overboord en spartelen tussen de hoge golven naar het vlot dat nog met een touw aan de vissersboot vastzit. Als zij met veel moeite op het vlot zitten, schuurt Cor met zijn sleutel het touw door.

Ze zijn los.

Het vlot deint hevig, golven klotsen over hen heen. De jongens klampen zich goed vast aan het vlot. Met angstige ogen turen zij naar de grauwe zee met haar huizenhoge golven. Het onweert nog steeds en de regen neemt alleen maar toe. Doordat steeds weer hoge golven over hen heen slaan, knapt de mast. Krakend spoelt het in de zee. Zij proberen tegen de stroom in te roeien, maar zelfs hun peddels begeven het. Cor huilt: 'alles is verrot, al het hout is verrot, we gaan dood.'

'Hou je nou maar goed vast Cor, het blijft niet eeuwig stormen. Misschien komt er zo een boot langs, die pikken ons wel op,' troost Ben.

'Geloof jij het zelf? We hebben niks. We hadden beter bij het spook kunnen blijven,' jammert Cor.

'Tuut, tuut,' klink het dicht bij hen.

Het spookschip ligt vlak naast het vlot.

De spookkapitein roept: 'kom aan boord niksnutten, zoute zeepalingen. Jullie deugen nergens voor zoutzee mosselen!' Cor staat op, hij wil naar het spookschip terug. Hij heeft spijt dat hij op het vlot is gegaan. Maar Ben houdt hem tegen. 'Er is niks op dat schip en hier ook niet. We worden heus wel gered.' Cor klampt zich weer vast aan het vlot.

'Sorry,' gilt hij naar boven: 'we gaan naar huis meneer spook.' Nu vaart het vissersschip weg. Na een poosje is het nergens meer te bekennen.

Het vlot kraakt aan alle kanten. Gelukkig blijven de tonnen aan de onderkant hangen. De jongens praten niet met elkaar. Zij houden hun vlot stevig vast, terwijl golven over hen heen klotsen. Zij denken alleen aan overleven. Van slapen komt niets, ze zijn doornat en rillen van de kou.

De nacht gaat tergend langzaam voorbij. Als 's morgens de storm lichtelijk is afgenomen, zitten de twee jongens dicht opeen op het vlot dat over de klotsende golven drijft. Om hen heen is niets anders dan zee en nergens is een schip te zien. Boven hen hangt een onheilspellend wolkendek variërend van donkergrijs naar grauw geel. Zij voelen zich hopeloos verloren zonder roer, mast of peddel. Ben maait met zijn armen in de zee om vooruit te komen. Dat heeft geen enkele zin omdat hij geen richtingsgevoel heeft. De stroom zit ook tegen. Cor jammert dat hij het koud heeft en een visnet had mee moeten nemen. Het begint te hagelen. Dikke hagelkorrels storten zich ruw op hun toch al koude lijven. Ze kijken naar de korrels die langzaam smelten in golvende zee. Cor kijkt om zich heen: 'ik hoor geloof ik een motor.' Hij ziet niets door het opspattende water en de vele hagelkorrels die uit de lucht suizen.

'O, nee,' gilt Ben: 'misschien is het weer zo'n joekel van een schip. Hoe moeten we dan uitwijken?' 'Het komt geloof ik van boven,' zegt Cor: 'misschien is het een vliegtuig. Misschien zien ze ons wel.' Als wij het vliegtuig niet kunnen zien, kunnen zij ons ook vast niet zien,' jammert Ben. Klappertandend tuurt hij omhoog. 'Het vliegt boven de wolken denk ik.' 'Misschien zoeken ze ons,' hoopt Cor. Het blijkt ijdele hoop.

Enkele ogenblikken later horen zij het geronk niet meer. 'Ik heb dorst,' klaagt Ben. 'Zuig aan je kleding, het is kletsnat geworden door de hagel en de regen,' oppert Cor. Ben zuigt aan de zoom van zijn rode trui. 'Ik heb liever limonade of water uit de kraan,' zucht hij. 'Wees blij dat het zulk rot weer is. We hebben tenminste te drinken,' grinnikt Cor: 'ik trek zo mijn trui uit, ik gebruik 'm als visnet.'

Nu begint Ben spontaan te lachen: 'ha, ha dan zwemmen ze toch door je armsgaten weer naar buiten?' 'Ik kan de trui toch dichtknopen suffie!' Cor voegt daad bij woord en trekt zijn trui over zijn hoofd. Als hij zijn trui dichtgeknoopt heeft houdt hij het onder water. Hij laat het meedrijven door de golven. Nog geen vijf minuten later kijkt hij wat hij gevangen heeft. 'Zit er wat in?' vraagt Ben. 'Zeewier en alg. Ik geloof dat dit blaasjeswier heet, zou het te eten zijn?' Cor proeft het wier. 'Spinazie, postelein? Het is wel zilt Ben.'

'Eten maar, we moeten toch wat,' zucht Ben. De jongens kieskauwen op het wier. Ze slikken het naar binnen. Het regent weer. Cor lacht: 'nou Ben, ha, ha, we krijgen er gratis water bij om alles door te slikken. Hij trekt een vies gezicht. Ben vraagt ineens triest: 'heb jij wel eens van scheurbuik gehoord?'

'Wat? Scheurbuik?' lacht Cor: 'dat krijgen we heus niet hoor. De zeelui van vroeger waren heel lang op zee. Ze kregen geen vitamine c, dat rijmt ha, ha, omdat zij groenten en fruit niet lang vers konden houden.'

'Hoe zo kunnen wij het dan niet krijgen?'

'Wij zijn een paar dagen op zee, jouw tanden zijn nog wit. We kunnen heus wel een tijdje zonder vitamine c. Water is belangrijk, zoet water.'

HOOFDSTUK 10. 'WILLEN JULLIE NOG GERED WORDEN?'

De jongens hebben inmiddels anderhalve dag op hun vlot rondgedobberd. De lucht is eindelijk geklaard en de zee is kalm. Nog steeds klappertanden zij van de kou en nervositeit.

In de verte vliegen vogels. 'Volgens mij vliegen daar meeuwen. Zou daar ook een vissersboot varen?' prakkiseert Ben.

'Je hebt gelijk, misschien komt hij deze kant op, dan worden wij gered,' juicht Cor. Zij turen naar de meeuwen die steeds dichterbij lijken te komen.

'Ik heb wel trek in een boterham, ik heb wel trek in tien boterhammen en jij krijgt dan je sinaasappel,' lacht hij. In de verte zien zij heel duidelijk een puntje. Door het deinen van de golven verdwijnt het soms.

Het duurt een tijd voor zij iets meer kunnen ontwaren dan alleen dat puntje in de immense zee.

Eindelijk zien zij iets meer dan alleen dat puntje, zij zien een schip dat naderbij komt.

De jongens zijn meteen door het dolle heen nu zij weten dat zij heel snel van het vlot worden gered.

Zij lachen en schateren om het kwade spook op zijn verroeste schip en hun kapotte vlot.

Ben probeert op het vlot te gaan staan om het schip beter te bekijken. Hij glijdt uit en spartelt naast het vlot in het water.

‘Sufkop,’ schreeuwt Cor geschrokken: ‘sufkop die je bent!’ Hij leunt languit over het vlot en trekt Ben aan zijn trui op het vlot terug.

‘Ik was toch al kleddernat,’ zegt Ben droog.

‘Sufkop,’ zegt Cor nog een keer.

‘Ja ik ben een sufkop, je hebt gelijk hoor!’ Ben kijkt

Cor gepikeerd aan. Omdat de twee nu aan het

bekvechten zijn, hebben zij niet in de gaten dat er

wel een heel erg bekend schip naderbij komt. ‘Tuut,

tuut,’ klinkt het van dichtbij. De jongens schrikken.

‘O help, het is...!’ Meer krijgt Ben niet uit zijn keel.

‘Willen jullie nog gered worden of zijn jullie

beschikbaar als haaienvoer! Hebben jullie nou

eindelijk genoeg rond gedobberd of dobberen jullie

liever nog wat rond!’ Het spookschip komt naast het

vlot liggen. Er valt een reddingsboei in het water.

‘Pak het stelletje dooie pieren! Kom aan boord of ik

laat jullie aan je lot over. Ik ben de kwaadste niet.’

De jongens piekeren er niet over om aan boord te

gaan.

‘Ik breng jullie gelijk naar de haven! Komen jullie

nog?’

‘Nee,’ piept Cor: ‘wij geloven je niet.’

‘Dan moeten jullie het zelf maar weten, zoute

panharingen!’

Het schip vaart langzaam iets van hen vandaan. Dan ligt het weer stil. Zij horen boven het geluid van de golvende zee en de wind de stem van de spookkapitein. 'Willen jullie nog gered worden?' De jongens kijken een andere kant op als teken dat zij niet aan boord willen. Dan vaart het schip resoluut weg.

'Zie je dat? Er komt rook uit de pijp,' stelt Ben vast. 'Misschien vergis jij je, er komen meer donkere wolken aan, misschien gaat het weer hagelen,' zucht Cor: 'ik vind het jammer dat het geen ander schip was.' Hij doet zijn trui uit en laat hem weer fungeren als visnet. Dit keer houdt hij hem langer onder water. 'Als het niet gaat regenen hebben wij niks te drinken,' constateert hij laconiek.

'Straks is het weer donker, als het droog blijft kunnen wij wat slapen,' geeuwt Ben.

'Ben je mal of zo, ik denk er niet aan om te gaan slapen. Straks glijden wij tijdens onze slaap de zee in. Ik blijf wakker, ik wil trouwens wat eten.' Cor haalt zijn trui uit het water en kijkt of er al iets in gezwommen is.

Er ligt één sliertje zeewier in en wat zand.

'Ha lekker, weer spinazie en zo veel! We moeten ons ook niet overeten daar worden wij veel te bol van,' jengelt Cor.

Ben lacht, zo kent hij Cor niet. Meestal klinkt hij erg opgewekt. Arme Cor ziet het niet meer zitten, hij dacht dat hij snel van het vlot af kon. Hij hoopte gered te worden. Nu denkt hij dat hij op zee zal omkomen.

'Kop op Cor, eet jij die sliert zeewier zelf maar op. Ik teer wel even op mijn vet. Hé kijk daar eens?' Hij wijst in de lucht. 'Er komt een vliegtuig aan vliegen, het vliegt erg laag. Zwaaien Cor, misschien ziet hij ons!'

Het vliegtuig scheert voorbij maar komt even later nog een keer over vliegen. Het cirkelt een paar keer boven hun hoofden en verdwijnt dan.

‘Hij heeft ons gezien Cor, we worden nu snel gered!’

Als de avond valt is er geen reddingsboot of helikopter voorbij gekomen. Het weer wordt steeds slechter. Het is zwaar bewolkt en de wind neemt toe. De golven worden hoger en zwiepen het vlot heen en weer, op en neer. De jongens worden nat door het op zwiepende water, zij klampen zich aan het vlot vast. Een donderslag klinkt en meteen regent het.

‘Tong naar buiten,’ commandeert Cor: ‘regen is drinken.’ Ben gehoorzaamt meteen. Nu zijn mond wagenwijd openstaat krijgt hij een flinke slok zeewater binnen. Hij hoest en knijpt in zijn neus. ‘Ik heb ook zeewater in mijn neus gekregen,’ snift hij. ‘Maak je nou niet druk om zeewater in je neus, jij moet je vasthouden. De golven worden weer huizenhoog, misschien houdt ons vlot het niet.’ Ben grijpt zich weer onmiddellijk vast. Het is voor de jongens erg vermoeiend zich vast te blijven houden. Het vlot dreigt steeds om te slaan en de jongens dreigen er af te glijden. ‘Ik zie een beetje blauwe lucht. Als het nu ook nog minder gaat waaien kunnen we even bijkomen,’ hoopt Cor.

‘We liggen toch al,’ grinnikt Ben.

‘Ja, lach jij maar misschien zijn we binnenkort dood.’ Ben zegt niets meer, niet omdat hij niets te vertellen heeft, het zeewater slaat aldoor zijn gezicht in, hij krijgt het er benauwd van.

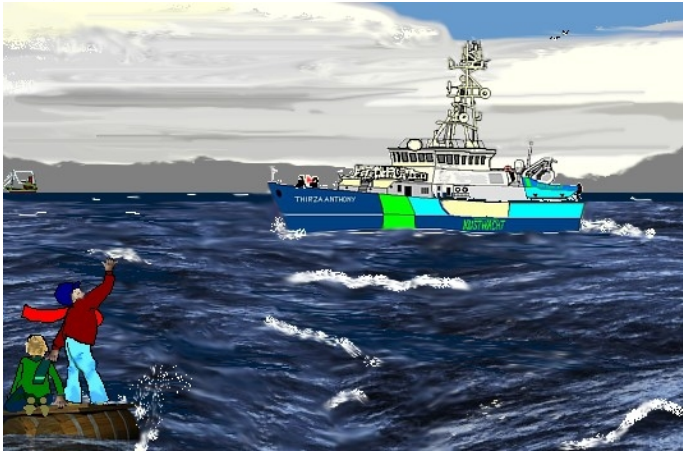
‘Wij hadden wij toch beter aan boord van het spookschip moeten gaan,’ prakkiseert Cor.

HOOFDSTUK 11 DE KUSTWACHT.

's Middags is de wind gaan liggen en klaart het weer iets op. Als de jongens alsnog van uitputting in slaap dreigen te vallen, horen zij een ronkend geluid. Weer komt een schip naderbij.

'Als het maar geen tanker is die ons niet ziet of nog erger, het spookschip,' zegt Ben.

Meteen gaan de jongens zitten. 'Volgens mij is het een groot schip Ben.' Cor tuurt in de verte. Ben gaat weer staan, hij houdt Cor stevig vast en gilt: 'red ons, red ons!'

'Dat horen ze niet, ga zitten straks drijf je weer in het water.' Cor trekt Ben aan zijn broekriem naar beneden. Ben gaat weer gehoorzaam zitten. Hij wordt ineens blij en juicht: 'je hebt gelijk Cor, het is een groot schip. Volgens mij komt het deze kant op!'

Tien minuten later zien zij dat het de kustwacht is. Zodra de mannen van het schip de kinderen zien, schreeuwen zij door een megafoon.

‘Zitten blijven! Wij komen met een reddingsloep!
Onze boot maakt teveel deining voor jullie!’
De jongens zien dat een reddingsloep te water
wordt gelaten. Zij juichen als het naderbij komt.

‘Stap in jongens!’ De twee worden in de sloep
geholpen ‘Hoe heten jullie?’

‘Ik heet Cor Vrolijk meneer.’

‘En ik heet Ben Pronk.’

‘Ik ben ‘Jan Koene.’ Hij geeft de jongens een hand.

‘Hoi, ik ben Hans Bos, gaat het jongens?’

De sloep zet koers naar het grote schip van de
kustwacht.

‘Jullie mogen blij zijn dat jullie ontdekt zijn door de
luchtmacht. Zo niet, hadden jullie nu nog
rondgedreven. Hoe komen jullie erbij om op een vlot
het ruime sop te verkiezen?’

‘Wij zijn door een ouderwets stoomschip ontvoerd,’
zegt Cor. Ben zegt: ‘het was een spookschip,
meneer.’

‘We zijn gevlucht,’ vertelt Cor: ‘van dat schip daar,
dat is het spookschip!’ Hij wijst naar de stoomboot.
De mannen turen in de zee of zij ergens een schip
zien. Ze zien niets.

Inmiddels is de sloep aangekomen bij het grote
schip. De namen van de jongens worden direct
doorgegeven.

‘Als we zo aan dek gaan, gaan jullie je eerst
opfrissen dan krijgen jullie schone kleding. Jullie
krijgen eten en drinken en worden onderzocht door
een arts. Daarna moeten jullie vertellen waarom
jullie op zee dreven. Als wij aan land komen worden
jullie naar een ziekenhuis gebracht om daar verder
onderzocht te worden. Jullie ouders komen dan
daarheen.’

Op het schip worden de jongens verzorgd en krijgen zij een medische onderzoek. Als de twee gegeten hebben moeten zij hun verhaal weer vertellen.

Natuurlijk worden zij niet geloofd want hun spookschip is nergens te zien, ook niet op het hypermoderne radarscherm.

Als het grote schip van de kustwacht is aangemeerd staat er een ambulance klaar. De jongens bedanken iedereen voor hun redding en worden in de ambulance geholpen. Met loeiende sirene worden zij naar het Havenziekenhuis gebracht. Daar worden zij in rolstoelen naar binnen gebracht en meteen onderzocht. Als zij na afloop naar een wachtruimte worden gebracht, zitten hun ouders daar. Hun ouders huilen van geluk. Hun kinderen zijn gered uit de woeste zee.

De volgende dag vermelden alle kranten, dat de jongens die dagenlang vermist waren terecht zijn.

Er staat in:

Twee jongens hadden een vlot gebouwd en zijn daarmee de zee opgegaan. Zij konden door tegenstroming niet meer naar de kust waardoor zij verder zijn afgedreven. Zij zijn in leven gebleven door rauwe vis te eten en regenwater te drinken. Op miraculeuze wijze hebben zij de zuidwester storm overleefd.

Nu het heftige weerzien van de ouders voorbij is, vinden zij het nu tijd om de jongens hun oortjes te wassen. De jongens vertellen keer op keer hun verhaal maar hun ouders geloven hen niet. Ze krijgen beiden straf voor hun onverantwoordelijke daad. 'Want je gaat niet onbezonnen de zee op met een houten vlot. Dan moet je wel heel erg dom zijn.'

HOOFDSTUK 12 DE FOTO'S.

Ben moet na schooltijd thuisblijven. Hij moet zijn lessen inhalen, zijn computer is uit zijn kamer weggehaald en zijn mobieltje is afgenomen.

Hij moet zich nu vermaken met de rest van zijn spullen. Cor ondergaat zo'n zelfde straf. Opeens komt zijn moeder in zijn kamer.

'Cor, ik vond foto's in jouw broekzak. Waarom heb jij die meegenomen?'

Cor kijkt zijn moeder schaapachtig aan. Hij is de foto's glad vergeten. 'Dat zijn de foto's uit de lijst van de spookkapitein.'

Zijn moeder stommelt de zoldertrap op en komt even later terug met een stoffig fotoboek.

Zij gaat op bed zitten en begint er in te bladeren.

'Hoe kom jij aan die foto's? Kijk ik heb hier dezelfde.' Zij laat de foto's zien en begint te vertellen. Dit is een foto van een broer van jouw overgrootvader. Dit is Arie Vrolijk, dat was mij er eentje! Hij heeft zich afgezet bij heel zijn familie en ook in Scheveningen. Indertijd hadden zij daar hun scheepswerven, maar Arie vond het nodig om in het buitenland zijn boten te kopen. Zijn boot was groot en kon met meerdere visnetten haring vangen. Iedereen was vreselijk jaloers want hij werd er steeds rijker door. Hij hees zichzelf in kapiteinsoutfit en liet zich kapitein noemen, hij prijsde zichzelf de markt uit. Zijn familie wilden hem niet meer zien en de Scheveningse bevolking ook niet.'

'Dus onze familie komt uit Scheveningen? Waarom wonen wij dan in Rotterdam?' Zijn moeder luistert niet en bladert verder. Dit is Ben Bubbels, hij werd zo genoemd, hij heette eigenlijk Ben Pronk, net als jouw vriend.

Hij is zo genoemd omdat hij met zijn voet in een net vastzat en in de zee werd gesleurd,' lacht zij: 'hij is de grootvader van jouw vriend.' Cor kijkt naar de foto, doordat de foto oud en beschadigd is ziet hij Ben Bubbel's portret niet goed. 'Kijk,' zegt zijn moeder hier is een duidelijke foto.' Zij wijst Ben Bubbel aan. 'Ach, hij -ij lijkt op Ben stottert Cor: 'dat verklaart alles.'

'Zijn opa,' gaat zijn moeder verder: 'was een enorme kluns als tiener maar later had hij toch zijn eigen schip. Hij had een eigen bedrijf, een visverwerkingsbedrijf.'

'Wat is er met Arie Vrolijk gebeurd? Is zijn schip vergaan?'

'Dat weet ik niet, hij is verhuisd naar Rotterdam. De familie heeft nooit meer iets van hem vernomen.'

'Dat verklaart alles. Mam mag ik Ben bellen?'

'Je hebt straf weet je nog? Vertel eens, hoe kom jij aan die oude foto's?'

'Die hingen in het stoomschip, ze vielen van de muur toen wij hout verzamelden voor de stookketel.'

'Begin je nu weer dat idiote verhaal op te hangen?'

Zijn moeder loopt met het boek de kamer uit.

Cor plakt zijn oude foto's boven zijn bureautje.

Als Cor op school is verteld hij Ben: 'dat spook was Arie Vrolijk, de broer van mijn overgrootvader en Ben Bubbel was jouw opa. Hij was niet zo'n kluns als de spookkapitein beweerde. Hij kreeg zijn eigen schip en een eigen bedrijf.'

'Hoe weet jij dat?'

'Wij hebben een oud fotoboek thuis, zodra wij geen straf meer hebben kom je maar eens kijken.'

Het is twee weken verder, de jongens lopen in de haven en bekijken de vele schepen. Tussen twee enorme schepen ligt een klein schip. De jongens blijven verbijstert staan.

‘Ha, Ben Bubbel ben je daar eindelijk? Kom aan boord ik wil afvaren.’

‘Ik ga niet mee, Arie Vrolijk. Ik heb het druk genoeg en wordt het niet hoog tijd om naar Scheveningen terug te gaan?’

‘Daar zit wat in Bubbel, maar ik heb andere plannen. Ga je echt niet mee? En jij Jacob?’

‘Ik ook niet,’ lacht Cor.

De jongens lopen door maar kijken stiekem

achterom. Het schip is verdwenen.

EINDE